

Andrei și luminilele de Crăciun

Era o iarnă geroasă. Ninsese zile în șir, iar pădurea era îmbrăcată într-o mantie de sărbătoare. În viziunea iepurașilor era cald și bine, focul trosnea în sobă și în toată casa mirosea a prăjituri. Era noaptea de Ajun.

Andrei, cel mai mic dintre iepurași, aștepta nerăbdător să vină Moș Crăciun. Ben, tatăl lui Andrei, privea pe fereastră.

— Andrei, a strigat el deodată, am văzut ceva care strălucește!

Andrei a sărit de la locul lui și a alergat la fereastră.

— Oare o fi fost Moș Crăciun? a întrebat el.

— Cine știe? a zâmbit Ben.

— Mă duc să-l caut, a zis Andrei hotărât și a zbughit-o afară.

Andrei s-a uitat în stânga, s-a uitat în dreapta, apoi a înconjurat în viteză vizuina. Ce ciudat! Nu era nici urmă de vreo lumină. Poate că o va găsi în adâncul pădurii? Iepurașul înainta cu greu prin troiene.

Deodată, a văzut ceva licărind în scorbura stejarului bătrân.

— Acea este casa veveriței Vera, a murmurat el. Oare Moș Crăciun a trecut deja pe la veverițe?

Andrei a bătut la ușă, țopăind nerăbdător de pe un picior pe altul.
— Bună, Andrei! Crăciun fericit! i-a urat Vera, strălucind de bucurie.
Curios, Andrei a tras cu coada ochiului în căsuța ei.
— Bună. Am văzut o lumină strălucitoare, a spus el. M-am gândit că...

— Așa e! Lumina e de la steaua mea! a zis Vera. E o stea din lemn și am făcut-o chiar eu!

Într-adevăr, căsuța veveriței era învăluită într-o lumină caldă.

— Veveridmirabil! a spus Andrei încântat. Dar pe Moș Crăciun nu l-ai văzut?

— Din păcate, nu, a clătinat Vera din cap.

— Sunt sigur că e foarte aproape, și-a dat cu părerea Andrei.
Atunci veverița i-a spus hotărâtă:
— Să plecăm în căutarea lui!